

Capitolul 5

Ziua Domnului

Așa cum am amintit, ultimele versete din capitolul 4 sunt o intercalare, dar care conțin o mare îmbărbătare pentru noi. Această intercalare este importantă, deoarece ea conține o nouă descoperire, dar ea întrerupe expunerea de idei de până acum. În capitolul 4.14, Pavel vorbește despre faptul că »Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus«. Aceste cuvinte se referă la arătarea Domnului în putere și glorie. Acum, apostolul revine la acest gând, aceasta înseamnă că începând cu capitolul 5,1 se reia firul din capitolul 4, versetele 13-14.

Este important să înțelegem corect această stare de lucruri, pentru că altfel ajungem la o interpretare greșită a acestor versete. În primele versete din capitolul 5 nu este vorba despre venirea Domnului pentru noi, ci despre arătarea Sa publică pe acest pământ. În legătură cu această arătare stă »ziua Domnului« amintită aici. În ce privește răpirea credincioșilor și venirea Domnului pentru noi era necesară o nouă descoperire, un »Cuvânt al Domnului«. În ceea ce privește »ziua Domnului«, credincioșii erau deja informați. Despre acest adevăr, Pavel nu mai trebuia să dea alte lămuriri.

Primele trei versete din capitolul nostru ne arată ce urmări va avea această venire pentru cei necredincioși. Versetele 5-11 vorbesc despre urmările practice pentru cei care Îl așteaptă pe Domnul Isus ca pe Acela, care va veni odată în glorie din cer, ca să instaureze Împărăția Sa pe pământ.

Versetul 1: »Cât despre timpuri și perioade, nu aveți nevoie să vi se scrie, fraților.«

Pentru a înțelege corect înțelesul acestui verset și a următoarelor, trebuie să cercetăm mai întâi ce vrea să se spună prin cuvintele »timpuri și perioade«. În unele locuri, unde aceste două expresii sunt folosite diferențiat una de alta, au același înțeles, adică pot fi înlocuite între ele. În trei locuri ele sunt amintite însă împreună; aici și în:

- Daniel 2.19-21: »Și Daniel a binecuvântat pe Dumnezeul cerurilor Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu, în veci de veci! A Lui este înțelepciunea și puterea. El schimbă timpurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați.«

- Faptele Apostolilor 1.6-7: »Deci, pe când erau ei strânși laolaltă, L-au întrebat, zicând: „Doamne, în acest timp vei restabili Tu împărăția lui Israel?” Și El le-a spus: „Nu este treaba voastră să știți timpurile sau perioadele; pe acestea Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa.“«

Dacă ținem seama de contextul acestor trei versete, vom observa că expresia „timpurile și perioadele“ se referă la evenimente care au de-a face cu pământul. Profetul Daniel le amintește în legătură cu faptul că Dumnezeu pune și dă jos pe împărați și Domnul Isus aduce această expresie în legătură cu Împărăția care va veni. »Timpurile și perioadele« au a face cu perioada de timp în care Domnul Își va ridica Împărăția Sa pe pământ, cu un timp inițiat prin judecăți grozave pentru oameni.

»Timpurile« și »perioadele« vorbesc deci despre arătarea Domnului Isus pe acest pământ. Dar care este diferența dintre aceste două expresii? „Timpuri“ (grecește *chronos*) se referă la o durată de timp, care poate fi mai scurtă sau mai lungă, în orice caz este o perioadă de timp. »Perioade« (grecește *kairos*) se referă mai mult la caracteristicile unei perioade. În acest cuvânt se include mai mult gândul la o epocă. Un alt comentator a formulat astfel: „«Timpurile» se referă aici la lungimea intervalului înainte de a avea loc venirea și la lungimea timpului cât va dura venirea propriu-zisă. «perioade» se referă la caracteristica acestei perioade de timp înainte, în timpul venirii și după venire.“ Un alt scriitor explică deosebirea dintre aceste două cuvinte astfel: „Timpurile au a face cu cantitatea, perioadele cu calitatea.“ (Vine, W. E. Expository Dictionary of Bible Words)

Dacă reținem acestea, putem să înțelegem bine că Pavel nu mai era nevoit să-i învețe pe tesaloniceni despre această temă. Nu era necesar să scrie despre ea. De ce? Căci ei cunoșteau lucrurile care erau în legătură cu venirea Domnului Isus pe pământ. În primul rând, apostolul însuși i-a învățat aceste

lucruri când a fost la ei, iar în al doilea rând aveau scrierile Vechiului Testament, și acolo era scris deja ceva despre ceea ce va avea loc în legătură cu instituirea Împărăției pe acest pământ. Profețiile Vechiului Testament se ocupă detaliat cu această temă. Deja Enoh a profetizat că Domnul a venit în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi ca să facă judecata (Iuda 14). Vechiul Testament ne arată deja ce timpuri și epoci vor veni peste acest pământ, și cum ele toate își vor avea împlinirea la împlinirea timpului (adică în Împărăția de o mie de ani).

Deci gândul referitor la venirea Domnului pe pământ nu era nou. Credincioșii au știut despre aceasta. Dar când este vorba despre răpire, atunci situația era alta. Acest adevăr, așa cum este prezentat la sfârșitul capitolului 4, era cu totul nou pentru tesaloniceni. De aceea era necesară o descoperire din partea Domnului, ca să fie cunoscut acest adevăr. Deci versetul de față se referă la cu totul altceva decât ultimele versete din capitolul 4. Cu regret, mulți credincioși nu fac diferența între aceste aspecte. În principiu este vorba despre *o venire* a Domnului (și în multe locuri nu este diferențiată), dar Noul Testament arată foarte clar că este o venire cu două aspecte, o venire care se desfășoară în două faze.

Deci aici nu avem a face cu nădejdea Adunării, ci cu evenimente care vor avea loc pe pământ. Dacă noi ca creștini trebuie să fim și aceia care iubesc arătarea Domnului Isus (2 Timotei 4.8) și așteaptă revelarea Lui (1 Corinteni 1.7), totuși nădejdea noastră este îndreptată în primul rând spre venirea Sa pentru noi. Noi așteptăm răpirea, așa cum ne este arătată în capitolul 4. Aceasta are a face cu cerul, arătarea Domnului are a face cu acest pământ. Acesta este și motivul pentru care răpirea credincioșilor nu este prezentată în mod direct nici în Vechiul Testament, nici în revelație. Profeția biblică are întotdeauna a face cu evenimente în legătură cu pământul (tot așa și Adunarea, când este amintită în Apocalipsa, este întotdeauna în legătură cu pământul).

Un comentator al Bibliei a scris în această direcție următoarele: „Adunarea, care se compune din toți cei chemați afară în această perioadă de timp, este cerească, atât în ce privește chemarea, cât și menirea ei, ea nu aparține pământului. Acesta este motivul pentru care răpirea de pe pământ în cer nu este inclusă în desfășurarea evenimentelor de pe acest pământ. De aceea în Vechiul Testament nu găsim nici o referire la răpire. O înțelegere corectă a acestor lucruri ne dă cheia cunoașterii anumitor adevăruri, care au a face cu diversele epoci, adevăruri care altfel ne-ar rămâne ascunse.“ (Hole, F. B. Paul's Epistles, Vol. II)

Mulți creștini, care nu diferențiază acest adevăr, încearcă, de exemplu, să stabilească anumite evenimente și întâmplări, care ar trebui să aibă loc înainte de răpire. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață cu totul altfel. Când este vorba despre ridicarea Împărăției, despre »ziua Domnului« (versetul 2), atunci există anumite premise (a se vedea de exemplu 2 Tesaloniceni 2.3). Dar când este vorba despre venirea Domnului *pentru* noi, atunci avem promisiunea Sa de neclintit: »Iată Eu vin curând.« Altceva noi nu avem de așteptat. El poate veni chiar astăzi, ca să ne ia la Sine.

Versetul 2: „Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea.“

Așa cum tesalonicenii erau informați despre »timpuri și perioade«, ei au știut foarte bine și cum va veni »ziua Domnului«. Ambele expresii stau în legătură nemijlocită una cu alta. Evenimentele care stau în legătură cu venirea Domnului pe acest pământ inițiază ziua Domnului.

Această expresie se întâlnește de peste 30 de ori în scrierile profetice ale Vechiului Testament (acolo este denumită »ziua Celui veșnic«). Când citim în Biblie despre o „zi“, atunci nu este vorba întotdeauna de un interval de 24 de ore. O „zi“ poate fi și o anumită perioadă de timp, marcată de diferite caracteristici. De exemplu citim despre »ziua mântuirii« (2 Corinteni 6.2) sau despre »ziua judecării« (Romani 2.5). La fel este și »ziua Domnului« (aceasta nu trebuie confundată cu „ziua Domnului“ – duminica), o perioadă de timp care va fi caracterizată prin recunoașterea publică a autorității și stăpânirii Domnului Isus. Deja Vechiul Testament ne arată că este perioada în care va veni Împăratul pentru a-Și ridica Împărăția pe pământ. Această perioadă de timp începe cu judecată, se întinde peste domnia păcii de o mie de ani a lui Hristos pe pământ și se sfârșește iarăși cu judecată

înainte de a începe »ziua lui Dumnezeu« (2 Petru 3.12-13), starea veșnică. Astăzi trăim într-un timp pe care îl putem numi „ziua omului“. Autoritatea Domnului Isus este călcată în picioare. Între necredincioșii lumii acesteia stăpânește satan. Dar în ziua Domnului totul va fi adus în concordanță cu El. Dumnezeu va pune totul ca așternut al picioarelor Omului Isus Hristos (Psalm 8.6; Efeseni 1.10).

În Vechiul Testament, profeții Isaia, Ieremia, Ezechiel, Ioel, Amos, Obadia, Țefania, Zaharia și Maleahi amintesc »ziua Celui veșnic« (ziua lui Iehova). În Noul Testament citim despre »ziua Domnului« (Faptele Apostolilor 2.20; 1 Tesaloniceni 5.2; 2 Tesaloniceni 2.2; 2 Petru 3.10). Un studiu atent al acestor locuri ne arată că cele mai multe vorbesc despre începutul acestei zile, adică despre judecăți, pe când altele ne prezintă Împărăția propriu-zisă, iar altele vorbesc despre sfârșitul acestei zile. În versetul de față este clar vorba despre începutul acestei zile. Pavel spune că ziua Domnului vine ca un hoț. Acesta este începutul acestei perioade de timp care este caracterizată prin judecăți groaznice, care vor veni peste oamenii care vor trăi atunci pe pământ. Unele exemple din Vechiul Testament subliniază acest fapt:

- »Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșătoare: cine o poate suferi?« (Ioel 2.11)

- »Vai de cei ce doresc „ziua Domnului!“ Ce așteptați voi de la ziua Domnului? Ea va fi întuneric și nu lumină: ca un om care fuge dinaintea unui leu și îl întâlnește un urs ..« (Amos 5.18-19).

- »Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare! Glasul zilei Domnului: omul viteaz va scoate strigăte pline de amărăciune. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de neceaz și de suferință, o zi de ruină și de nimicire, o zi de întuneric și de negură, o zi de nori și de întunecime« (Țefania 1.14-15).

- »Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor« (Maleahi 4.1).

Având în vedere aceste versete putem înțelege bine că apostolul Pavel compară venirea acestei zile cu venirea unui hoț noaptea. Un hoț vine întotdeauna prin surprinzătoare și neplăcut. Aceste două caracteristici le va avea și venirea Domnului pe pământ. Va fi o venire total surprinzătoare, pentru că nimeni nu se va aștepta la ea. Oamenii vor trăi total nepăsători, așa că judecățile vor cădea deodată peste ei. Dar venirea Domnului va avea și urmări deosebit de neplăcute pentru cei care nu se așteaptă la El. Va însemna judecată temporară și veșnică.

Venirea Domnului este comparată în multe locuri din Noul Testament cu venirea unui hoț. Aceste texte se referă întotdeauna la necredincioși și niciodată la credincioși. Cum ar putea Domnul să vină și pentru noi ca un hoț noaptea? Nu, nicidecum! Noi Îl așteptăm ca pe Luceafărul strălucitor de dimineață, ca pe Acela care este nădejdea noastră și care ne va lua la Sine. Pentru noi, El nu vine ca un hoț noaptea. El este Mirele nostru, și cum ar putea Mireasa să-L aștepte ca pe un hoț? Imposibil! În Matei 24.43, Domnul Însuși folosește imaginea unui hoț. Aici este vorba în mod deosebit despre iudeii necredincioși. În Apocalipsa 3.3, Domnul spune adunării din Sardes că El va veni ca un hoț, dacă nu se pocăiesc. Cuvintele de aici se adresează în mod deosebit către creștinii cu numele, necredincioși. În 1 Tesaloniceni 5 avem a treia grupă de oameni. Sunt oamenii necredincioși care vor trăi pe pământ la venirea Domnului, la modul cel mai general. Pentru fiecare om care nu L-a primit, această zi va veni ca un hoț noaptea.

Deci prime două versete ale acestui capitol ne arată foarte clar că aici nu poate fi vorba de venirea Domnului pentru noi. »Ziua Domnului« se referă la evenimente care se vor petrece pe pământ după ce noi vom fi răpiți. Desigur, există și o parte cerească a acestei zile, arătată prin expresia »ziua lui Hristos« (Filipeni 1.10; 2.16), »ziua lui Isus Hristos« (Filipeni 1.6), »ziua Domnului nostru Isus Hristos« (1 Corinteni 1.8). Această parte a acelei zile este pentru noi în legătură cu descoperirea la tronul de judecată al lui Hristos și cu primirea recompensei de la Domnul. Acest gând nu-l avem în textul nostru, de aceea este bine să reținem acest adevăr.

Versetul 3: »Când vor zice: „Pace și siguranță!”, atunci o nimicire neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.«

Acest verset confirmă afirmația expusă în versetul precedent, și anume că ziua Domnului va veni ca un hoț, adică surprinzător și fără niciun avertisment prealabil. Pieirea care îi va ajunge pe oameni este caracterizată prin două lucruri: vine prin surprindere și nu poate fi evitată. O scăpare, o salvare din această nenorocire nu va exista.

»Când vor zice ...« – aceste cuvinte se referă la oamenii necredincioși, și nu la credincioși. După răpirea credincioșilor va începe un timp pe pământ care îi va determina pe oameni să creadă în pace și în siguranță. Se pare că visul oamenilor s-a împlinit. Deja în zilele noastre asistăm la eforturile oamenilor și ale politicianilor să facă pace. Așa-numita „mișcare a păcii” și toate străduințele de dezarmare sunt numai un indiciu al acestor eforturi intense.

După răpire, conducătorul imperiului roman care va veni (a se vedea, printre altele, Apocalipsa 13.1 și versetele următoare) îi va atrage pe oameni atât de mult de partea sa, încât aceștia se vor încrede orbește în el. Politica și capacitățile acestui om vor fi în așa fel, încât se va crede că s-au realizat pacea și siguranța. Dar ce rățăcire! Principiul lui Dumnezeu este: „»Cei răi n-au pace«, și acest principiu se va adevăra și atunci. Pacea, pe care cred oamenii că o dețin, va fi o pace aparentă, iar siguranța, pe care se bazează, se va dovedi înșelătoare.

Judecata vine ca o prăpădenie neașteptată, care se compară cu durerile unei femei însărcinate. Schimbarea va fi dramatică și uriașă. O catastrofă de o amploare nemaicunoscută va veni peste lumea aceasta. Sunt judecățile care vor iniția ziua Domnului și vor premerge venirea directă a Domnului pe pământ. Cartea Apocalipsa ne descrie aceste judecăți în amănunțime (începând cu judecățile pornite prin ruperea celor șapte pecete). Dacă azi avem parte de catastrofe naturale și accidente cutremurătoare, totuși nu ne putem imagina ce va lovi pământul în acel timp. Judecățile vor fi groaznice.

Expresia »nimicire neașteptată« nu înseamnă în primul rând „distrugere”, în sensul de „exterminare”, ci înseamnă mai degrabă pierderea tuturor lucrurilor, care dau un sens existenței oamenilor. Deci nu este vorba despre judecata veșnică. Este adevărat că acești oameni vor fi judecați și în fața marelui tron alb și vor merge în veșnica pierzare, dar aici este vorba despre judecățile care se vor abate peste oameni în perioada marelui necaz. Așa cum nu există scăpare de la veșnica judecată, tot astfel oamenii nu vor putea scăpa de această judecată. Apostolul, inspirat de Duhul Sfânt, a rostit cuvinte serioase: »și nu va fi chip de scăpare«. Nu, atunci nu va mai exista nicio șansă de a scăpa. Cine nu-L primește acum pe Isus ca Domn și Mântuitor al lui, acela va fi lovit de această judecată.

În fața acestui text doresc să întreb pe cititorul meu: Ești tu sigur, că nu te va lovi această judecată? Ai tu o legătură personală cu Domnul Isus? Știi tu că El a purtat judecata și pentru tine, ca tu să nu vii la judecată? Nu te înșela! Faptul că probabil tu ai părinți credincioși nu îți va mai folosi atunci la nimic. Chiar și frecventarea regulată a adunării credincioșilor nu îți va folosi atunci la nimic. Ceea ce este valabil, este numai relația de viață cu Domnul Isus. De aceea nu mai aștepta mult! S-ar putea ca în curând să fie prea târziu.

Iar noi, credincioșii? Nici o problemă, această judecată nu ne va lovi. Când se va împlini acest verset, noi vom fi deja de mult la Domnul Isus. Credincioșilor din Filadelfia, li se spune: »Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ« (Apocalipsa 3.10). Acest ceas al încercării îl avem aici în textul de față, dar noi vom fi păziți. Dar cum? *Înainte* ceasului încercării. Aceasta este ceea ce ne dă siguranță. Noi nu vom intra în această încercare, deoarece Domnul ne va răpi la Sine înainte acestui eveniment.

Ce diferențe între oamenii credincioși și cei necredincioși! Poate acum avem încercări și necazuri. Dar în inima noastră putem savura de acum pacea. Noi avem pace cu Dumnezeu (Romani 5.1), savurăm pacea lui Dumnezeu și în afară de aceasta Îl cunoaștem pe Dumnezeul păcii (Filipeni 4.7-9).

Siguranța noastră pentru acest timp și pentru veșnicie se bazează pe lucrarea înfăptuită de Domnul Isus. Ce diferență, ce fericire!

Versetul 4: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoț.»

Acum apostolul nu mai vorbește mai departe despre cei necredincioși, pentru care ziua Domnului va veni ca un hoț, ci se adresează direct tesalonicenilor: »Dar voi«. În primul rând există diferențe elementare între credincioși și necredincioși, în al doilea rând cunoștința despre ziua Domnului trebuie să aibă consecințe practice în viața noastră. Aceasta este tematica următoarelor versete.

Despărțirea dintre credincioși și necredincioși ne este prezentată în aceste versete prin următoarele antiteze:

- lumină și întuneric;
- zi și noapte;
- a dormi și a veghea;
- a fi lucid și a fi beat;
- pieire și mântuire.

Mai întâi apostolul stabilește încă o dată faptul că judecățile care vor urma nu sunt pentru credincioși. Pe noi ziua Domnului nu ne va surprinde ca un hoț. Deși trăim în această lume, noi nu suntem în întuneric. În această lume este întuneric. Oamenii trăiesc în întuneric. Ei aparțin întunericului și se simt bine acolo. Într-un anumit sens, și noi trăim în această noapte, care a început odată cu lepădarea Domnului Isus, dar noi nu aparținem acestui întuneric. Nu, noi aparținem zilei. Noi trăim acum ca un corp străin în noapte, prin aceea că așteptăm ziua și arătăm însușirile zilei pe tot parcursul nopții.

Un exemplu din natură ne ajută să înțelegem mai clar aceasta. În lumea animală există animale de zi și animale de noapte. Ultimele se simt bine numai când este întuneric. Dacă animalele de zi umblă noaptea, aceasta este ceva neobișnuit pentru ele, nu corespunde naturii lor. Așa este și cu noi. Conform naturii noastre, noi aparținem zilei și luminii. Dar trăim încă în noapte, fără să-i aparținem. Noi nu suntem în întuneric. De aceea, această zi nu ne va surprinde ca un hoț. Numai pentru cei care aparțin nopții, ziua aceasta vine ca un hoț, sfârșind noaptea.

Versetul 5: »Voi toți sunteți fii ai luminii, și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.»

Acest verset lămurește afirmația versetului anterior. El ne arată poziția noastră, în care am fost aduși. Despărțirea între întuneric și lumină, între zi și noapte este un principiu important al lui Dumnezeu, pe care îl găsim deja în prima zi a creației. Citim: »... și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte« (Geneza 1.4-5). Această despărțire clară o găsim mereu în Cuvântul lui Dumnezeu. Lumina și întunericul nu se împacă, între ele nu poate exista o comuniune (2 Corinteni 6.14). Exemplul copiilor lui Israel ne prezintă clar acest principiu divin. La egipteni domina întunericul adânc. În exterior, și israeliții erau în acest întuneric. Dar exista totuși o diferență majoră. În casele copiilor lui Israel era lumină. Totul era învăluit în întuneric, dar la ei era lumină.

Noi suntem fii ai luminii și fii ai zilei. A fi fiu înseamnă să porți caracteristicile celui ce l-a născut. Așa citim, de exemplu, despre fiii tunetului, despre fiii lui Belial, despre fiii neascultării sau despre fiul mângâierii. În contextul nostru, a fi un fiu înseamnă a purta caracteristicile luminii și ale zilei. Când Domnul Isus a venit pe pământ, El era Lumina lumii. În El am devenit și noi lumină (Efeseni 5.8). Da, Dumnezeu ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2.9). Noi am fost învredniciți să avem parte de moștenirea sfinților în lumină (Coloseni 1.12). În legătură cu această

poziție înaltă este legată desigur și consecința practică, că noi trebuie să umblăm ca și copii ai luminii (Efeseni 5.8; 1 Ioan 1.7).

Însă noi nu suntem numai fii ai luminii, ci și fii ai zilei. Deja în capitolul 2.12 am văzut că am fost chemați la Împărăția lui Dumnezeu. Noi aparținem zilei. Va veni clipa în care cei drepti vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui (Matei 13.43). Aceasta face referire la partea cerească a viitoarei Împărății. Noi aparținem deja astăzi acestei zile viitoare, adică arătăm deja acum caracteristicile morale ale acestei zile. Aceste caracteristici sunt de exemplu: dreptatea, pacea și bucuria în Duhul Sfânt (a se vedea Romani 14.17). În lume nu găsim aceste caracteristici. Ea este caracterizată prin întuneric și noapte. Însă noi avem dreptul să ne deosebim clar de lume și să lăsăm să lumineze lumina noastră.

Versetul 6-7: »De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji. Căci cei care dorm, dorm noaptea; și cei care se îmbată, se îmbată noaptea.«

Dacă citim Cuvântul lui Dumnezeu, vom găsi mereu, că orice privilegiu este legat de o responsabilitate. Când Dumnezeu ne arată poziția noastră, atunci El ne spune și cum trebuie să ne comportăm corespunzător acestei poziții. Așa este și aici. În principiu, toți credincioșii sunt fii ai luminii și ai zilei. Dar este pe deplin posibil, ca, deși am fost aduși într-o astfel de poziție, să adormim în viața noastră practică. Pentru ceilalți, necredincioșii, este pe deplin normal să doarmă. Ei nici nu pot fi altfel. Dar pentru un credincios este un lucru anormal. El este un fiu al luminii și al zilei, și ca atare trebuie să vegheze și să fie treaz. Noi ar trebui să trăim ca și când ar fi deja ziuă. De veghere avem nevoie, pentru a-L aștepta pe Domnul nostru. De luciditate avem nevoie, ca să nu fim infectați de lucrurile acestei lumi.

Oamenii lumii dorm. Ei nu se gândesc nici la judecata care va veni și nici la veșnicie. La noi ar trebui să fie altfel. Cuvântul folosit aici pentru „a dormi“ este un alt cuvânt decât cel care a fost folosit mai înainte pentru moartea trupească. Cineva a spus că un credincios adormit este indiferent față de realitățile duhovnicești. Că omul natural/firesc nu este receptiv la acestea, este pe deplin normal. El nici nu le poate recepta. Dar un credincios poate fi altfel. El ar trebui să vegheze și să fie sensibil la lucrurile duhovnicești, pe care Dumnezeu ni le dă. Noi trebuie să veghem, adică lăuntric să fim într-o stare de alarmă, care este tocmai contrariul somnolenței.

Noi suntem de asemenea solicitați să fim lucizi (treji). Vegherea și luciditatea merg împreună (a se vedea și 1 Petru 5.8). A fi lucizi înseamnă a fi liberi de influențele ale tot felul de narcotice pe care satan le ține pregătite pentru noi. Satan are multe narcotice, prin care încearcă să facă fără efect mărturia noastră față oamenii acestei lumi. De aceea ar trebui să fim tot timpul veghetori!

Dumnezeu ne arată în Cuvântul Său un șir întreg de persoane care în loc să vegheze au adormit (de exemplu: Samson, Iona, ucenicii în grădina Ghetsimani). Ca un exemplu grăitor în acest sens, dorim să ne amintim de cele zece fecioare (Matei 25.1-13). Deși exista o diferență interioară esențială între ele (cinci aveau ulei, cinci nu aveau), toate cele zece, fără nici o excepție, au adormit. Un observator nu ar fi putut face distincție între ele. Toate arătau la fel. Așa ceva nu ar trebui să fie la noi! Noi suntem ai zilei, și aceasta trebuie să fie vizibil, prin aceea că ne comportăm corespunzător. Adormirea duhovnicească și beția aparțin nopții și de aceea sunt caracteristicile oamenilor din lume.

Versetul 8: »Dar noi, fiindcă suntem ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii.«

Ne surprinde cu ce intensitate ni se prezintă aici diferența între lumină și întuneric, între zi și noapte. Pavel se adresează din nou tesalonicenilor ca unora care sunt ai zilei. Deși acesta este așa, există totuși pericolul ca să ne lăsăm cuprinși de întuneric. De aceea urmează aici un nou îndemn la luciditate. Dumnezeu dorește să mergem pe cale neinfluențați de lumea aceasta. Pentru atingerea acestui țel, Dumnezeu nu ne-a lăsat fără ajutor. Nu, El ne dă în mâini arme cu care ne putem apăra. Acestea sunt:

- platoșa credinței;
- platoșa dragostei;
- coiful speranței mântuirii.

Ca și în capitolul 1,3, avem și aici credința, dragostea și nădejdea. În timp ce în primul capitol sunt semne interioare și roade ale vieții noastre duhovnicești, aici ne sunt prezentate ca arme, care ne ajută să revelăm în noapte însușirile vieții noi. „Aici apostolul îi îndeamnă pe credincioși, dar nu ca înainte, să folosească aceste virtuți pentru a aduce roade în lucrarea și umblarea lor, ci pentru a se împotrivi uneltirilor vrăjmașului, care vrea să ne răpească speranța.“ (Rossier, H. *Entretiens sur la première Épitre aux Thessaloniens*)

În diferite locuri în Noul Testament, credinciosul este comparat cu un soldat înrolat în luptă. Trei locuri dintre acestea amintesc și armele unui luptător al lui Hristos. În Romani 13.12, citim despre »armele luminii«. În Efeseni 6.10-20 ne este prezentată toată »armura lui Dumnezeu« cu solicitarea de a o îmbrăca. Acolo avem totodată și o descriere detaliată a luptei și în mod deosebit a armelor care ne stau la dispoziție. Dar este remarcabil că nicăieri nu citim despre o protecție a spatelui. Un adevărat luptător al Domnului nu cunoaște retragerea. El nu întoarce spatele inamicului, ci stă față în față cu acesta. Aceasta este starea de alarmă continuă pe care am găsit-o mai înainte. Cu ajutorul armelor pe care Dumnezeu ni le dă în mâini, suntem întotdeauna în stare să respingem orice atac al dușmanului.

Lupta, despre care se vorbește aici, are un alt caracter decât lupta care ne este descrisă în Efeseni 6. Acolo este vorba despre binecuvântările duhovnicești care ne-au fost dăruite în Hristos. Conflictul constă în faptul că dușmanul face eforturi să ne răpească savurarea practică a acestor binecuvântări. În epistola către tesaloniceni este vorba despre un atac cu totul deosebit al lui satan. El dorește să pierdem cunoștința venirii în curând a Domnului, prin aceea că ne amestecăm cu lumea și ne asemănăm cu ea. Aceste atacuri trebuie să le parăm cu armele pe care le avem la dispoziție. Privind aceste arme, constatăm că sunt arme de apărare; aceasta înseamnă că este vorba de o luptă de apărare.

Platoșa protejează inima, sediul sentimentelor noastre. Domnul Isus dorește întreaga noastră inimă pentru El, dar El știe cât de ușor suntem noi influențați de lucrurile din lume. Dar credința nu ne leagă cu lucrurile vizibile din lume, ci ne leagă cu cele nevăzute ale unei sfere care va deveni în curând realitate vizibilă pentru noi. Dacă suntem preocupați cu ceea ce va veni odată, vom uita de ceea ce este în jurul nostru. Sentimentele noastre vor fi păstrate pentru Domnul Isus. Cu cât suntem mai preocupați cu lucrurile vizibile, cu atât mai mare este pericolul ca să ne deschidem pentru ele și inima noastră să se lege de ele. Dar și dragostea este o protecție, ca să nu fim cuprinși de alte lucruri. Însă nu este vorba numai despre dragostea față de Dumnezeu, ci și despre dragostea față de frați și de surori. Dacă lăsăm un gol în dragostea față de Dumnezeu și în dragostea față de frați și de surori, satan va ști să-l umple repede. Apoi vom începe să iubim lumea.

După aceea avem nevoie de ocrotire și pentru cap, pentru gândirea noastră. Această ocrotire constă în nădejdea mântuirii. »Mântuirea« nu se referă aici la mântuirea sufletului, ci la așteptarea venirii Domnului Isus Hristos ca Mântuitor, »care va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă« (Filipeni 3.20-21). Dacă gândurile noastre sunt îndreptate spre venirea Sa (care va fi pentru noi mântuirea noastră deplină, și pentru suflet, și pentru trup), atunci vom fi feriți de o gândire carnală. Așa ne protejează nădejdea pe care o avem.

Recapitulând, observăm că suntem ocrotiți când inimile noastre nu sunt îndreptate spre lucrurile vizibile actuale, ci spre cele viitoare, care nu sunt vizibile. Cele trei mari principii din 1 Corinteni 13, adică credința, dragostea și nădejdea, sunt amintite aici în acest rezumat. »Un creștin, un copil al zilei, trebuie să vegheze și să fie treaz, în timp ce se îmbracă cu tot ce constituie desăvârșirea acelei stări care corespunde cu poziția lui: adică cu credință, dragoste și nădejde; adică cu principii care îi dau curaj și încredere să meargă înainte. De aceea el merge cu îndrăzneală contra dușmanului, el poartă ca și coif nădejdea acestei mântuiri minunate, care îi va aduce eliberarea deplină, așa că poate să-și ridice capul fără teamă în mijlocul pericolului.« (Gaebelin, A. C. *The first Epistle to the Thessalonians*)

Să mai observăm pe scurt că trebuie să fim »îmbrăcați« cu aceste arme, adică să le purtăm. Ne ajută puțin, să cunoaștem armele, deși aceasta este premisa. Tot așa ne ajută puțin să ne bucurăm de arme;

decisiv este dacă suntem în stare să le folosim. Forma gramaticală grecească folosită în acest context arată că îmbrăcarea este o acțiune unică realizată, care are urmări continue. Deci noi nu purtăm această armură doar în anumite perioade de timp, ci o purtăm totdeauna. Acest lucru este necesar, pentru că nu știm niciodată când atacă dușmanul. Un soldat care este în stare de alertă va purta tot timpul armele sale. Așa trebuie să fie și la noi, pentru a putea respinge oricând, în chip vrednic de Dumnezeu, atacurile dușmanului.

Versetul 9: »Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, «

Acesta este un alt verset important în această epistolă, care ne arată siguranța deplină, care este partea credincioșilor. Mânia lui Dumnezeu stă în contradicție cu mântuirea, care este speranța noastră. Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să dobândim mântuirea. „Mânia“ se referă aici la necazul cel mare, care inițiază ziua Domnului, și la pieirea fulgerătoare, care este amintită în versetul 3. Deja în capitolul 1.10 este amintită această mânie. Acolo ni se spune că mânia vine, dar credincioșii vor fi salvați de această mânie prin venirea Domnului Isus.

Limbajul figurativ al Apocalipsei ne descrie această mânie viitoare în cuvinte cutremurătoare, și anume în judecățile declanșate prin cele șapte peceti, trâmbițe și potire. Punctul culminant al acestei mâni stă în legătură cu reîntoarcerea Domnului pe pământ. În Apocalipsa 6 citim despre »mânia Mielului« și despre »ziua cea mare a mâniei Sale«. El, Cel care odinioară pe Golgota a fost Mielul lui Dumnezeu și a murit pentru vina altora, va fi atunci Acela care va aduce răsplătirea și judecata. Ce groaznic trebuie să fie, să trebuiască ai parte de această mânie!

Însă aici credincioșii sunt mângâiați. Această mânie nu ne va lovi, deoarece atunci noi nu vom mai fi pe pământ. Noi nu vom fi ocrotiți în ceasul încercării, ci înainte de acest ceas (Apocalipsa 3.10). Deci, noi nu vom intra nicidecum în marele necaz care va lovi pământul. Deja istoria lui Enoh ne ilustrează acest adevăr (Geneza 5.24; Evrei 11.5).

Cuvântul folosit în acest verset pentru »rânduit« ne lasă să ne gândim la planul de mântuire al lui Dumnezeu. El Însuși a hotărât așa și acest fapt ar trebui să ne fie suficient. Noi suntem rânduiți spre mântuire. Mântuirea ne este descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu sub trei aspecte temporare. Aspectul trecut ne arată mântuirea ca un fapt împlinit (de exemplu 2 Timotei 1.9; Tit 3.3-5; Efeseni 2.5). Aspectul prezent ne arată salvarea zilnică din împrejurările în care ne putem găsim (de exemplu Romani 5.10; Evrei 7.25). Aspectul viitor, pe care îl avem aici, vorbește foarte clar despre mântuirea noastră ca despre ceva care va veni în viitor. Când va veni Domnul Isus să ne ia acasă, atunci această mântuire va deveni realitate. Ea ne este sigură deja acum, nu există nicio urmă de îndoială, dar totuși este o speranță, pentru că noi încă nu o posedăm în mod practic. Așa citim de exemplu în Evrei 9.28, că El »Se va arăta a doua oară, celor care Îl așteaptă, nu în legătură cu păcatul, ci pentru mântuire.« „Deci această mântuire viitoare este legată în totalitate cu încununarea actului de har, de care vom avea parte ca ultimă faptă de eliberare din partea Domnului Isus. Ea cuprinde învierea sfinților dintre morți și răpirea sfinților înainte de revărsarea întregului șuvoi al mâniei drepte a lui Dumnezeu pe pământ. ... În ceea ce ne privește pe noi, mântuirea va fi atunci pe deplin împlinită.” (Hole, F. B. Paul’s Epistles, Vol. II)

Însă în acest loc Dumnezeu nu numai că ne confirmă realitatea mântuirii noastre ca atare, ci El ne arată și temeiul pentru care vom fi mântuiți. Temeiul este »Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi.« Cuvinte minunate, care fac ca inima fiecărui copil al lui Dumnezeu să bată cu putere! El a murit pentru noi. »Pentru« înseamnă „în favoarea” sau „în locul”. Pe crucea de la Golgota, El a devenit Locțiitorul nostru. Acesta este aspectul care stă aici în fața noastră. El a purtat judecata, care în mod justificat ar fi trebuit să ne lovească pe noi. Mânia, care ar fi fost partea noastră, a fost asupra Lui. Și deoarece Dumnezeu este drept, El nu pedepsește de două ori. Cine știe că Mântuitorul a purtat judecata pentru el, nu mai trebuie să se teamă de judecata viitoare. În capitolul 1.10 mântuirea noastră de mânie este legată cu învierea lui Hristos, deci cu realitatea că Dumnezeu a primit lucrarea Lui pe

cruce. Aici avem moartea Sa înaintea noastră. Ambele împreună, moartea și învierea Sa, ne dau adevărata siguranță. Vrem noi să ne mai îndoim? Nu, nicidecum, mântuirea care ne stă înaintea este tot așa de sigură ca mântuirea pe care am primit-o deja.

Versetul 10: »... pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.«

Acest verset ne arată țelul mântuirii noastre. Noi vom „trăi împreună cu El“. Dar în același timp este și un rezumat al învățăturilor apostolului începând cu capitolul 4.13. Toți credincioșii vor trăi cu Domnul Isus, aceasta înseamnă nu numai că vom împărți gloria cerească cu El, ci și domnia pe pământ.

Din nou citim despre »veghere« și »dormire«. Dar aceste expresii nu avem voie să le punem în legătură cu versetul 6. Un credincios, care doarme în sensul din versetul 6 și nu veghează, nu are nicio promisiune (ceea ce nu înseamnă că este pierdut). Cei care dorm sunt aici credincioșii care au murit, iar cei care veghează, sunt cei care trăiesc. Ambele grupe le-am găsit în capitolul 4. Toți credincioșii care au parte de prima înviere (fie că vor învia, fie că vor fi transformați), vor reveni cu Hristos pe pământ, ca să trăiască și să împărătească împreună cu El. Pe baza morții și a învierii Sale, aceasta va deveni realitate.

Ne bucurăm să trăim cu El? Ce fericire va fi să fim la El în glorie! Dar noi putem să ne bucurăm și de faptul că odată I se vor da toate drepturile pe pământ. Și atunci vom fi cu El și vom fi părtași la stăpânirea Sa. De aceea putem fi aceia »care iubesc arătarea Sa«.

Versetul 11: »De aceea, mângâiați-vă unii pe alții și zidiți-vă unii pe alții, așa cum și faceți.«

Putem înțelege bine, că apostolul încheie această secțiune în mod asemănător cu cea anterioară. Aceste învățături sunt date pentru mângâierea noastră. Împrejurările în care ne găsim noi acum ar putea fi grele. Poate că vântul suflă împotriva noastră. Așa cum Domnul Isus este lepădat acum, suntem și noi lepădați. Dar vine clipa când vom trăi cu El și vom avea parte de gloria Sa. Aceasta este aici mângâierea.

Cuvântul »zidiți-vă« este folosit în Noul Testament atât în înțelesul textual, cât și în sens figurativ. În înțelesul al doilea – cum este folosit aici – ne arată influența mare a învățaturii pentru credincioși. Zidirea este învățătura care produce creșterea. Această zidire ia naștere prin:

- dragoste (1 Corinteni 8.1; Efeseni 4.16),
- profeție (adică a vorbi din prezența lui Dumnezeu: 1 Corinteni 14.3),
- mângâiere (1 Tesaloniceni 5.11).

1 Corinteni 14 ne arată că atât încurajarea, cât și zidirea au loc în strângerile laolaltă ale credincioșilor. De aceea când ne strângem putem și trebuie să ne amintim de adevărurile care sunt în legătură cu venirea Domnului. Aici însă tesalonicenii sunt solicitați să se mângâie și să se zidească »unii pe alții«. În primul rând recunoaștem de aici că Pavel nu a dat acest îndemn la persoane singulare, doar anumitor frați, ci tuturor fraților și surorilor. În al doilea rând mai vedem cât de importantă este discuția personală. Limbajul omului natural este și astăzi: »Sunt eu păzitorul fratelui meu?« (Geneza 4.9) Limbajul credinciosului este altul. Noi ne preocupăm într-adevăr mult cât de bine le merge fraților noștri și surorilor noastre. Noi avem voie să încurajăm pe alții și să ne zidim unul pe altul. Câți copii ai lui Dumnezeu sunt și în zilele noastre, care au nevoie de această slujbă a dragostei! De aceea în încheiere vrem să ne punem întrebarea, dacă Pavel ne-ar putea confirma și nouă: »așa cum și faceți«.